

GAZETA LITERARĂ

Spiritul de răspundere al scriitorului față de popor

Au trecut mai multe săptămâni de la terminarea lucrărilor Congresului scriitorilor sovietici. Acest eveniment epocal pentru dezvoltarea culturii mondiale a avut un larg răsunet și în țara noastră. Din bogata activitate creatoare a Congresului scriitorilor sovietici, învață astăzi scriitorii din țara noastră să-și orienteze mai ferm creația pe drumul realismului socialist, îndeplinind înaltul rol de educare a omului nou, de întărire a unității moral-politice a poporului muncitor, de participare activă, cu mijloacele artei, la lupta pentru construirea socialismului.

Pentru activitatea teoretică și practică a scriitorilor din țara noastră un document de însemnată primordietate este salutul adresat de C.C. al P.C.U.S. celui de al doilea Congres al scriitorilor sovietici.

Sintetizând drumul grandios al literaturii sovietice, salutul C.C. al P.C.U.S. trasează, cu clarviziunea ideologică marxist-leninistă, căile de viitor ale artei realismului socialist, sarcinile principale ale scriitorilor sovietici. În salut se accentuează în mod deosebit asupra menirii ideologice a literaturii sovietice, asupra rolului ei militant în lupta pentru pace și comunism. Din întreaga desfășurare a lucrărilor congresului se manifestă o țărâșă sentimentului minime patrioțice pentru funcția înaltă a literaturii realismului socialist, a părtăriei neclintite a idealilor umanismului, ale luptei pentru pace și prietenie între popoare, păstrarea de credință optimistă în viitorul luminat al omenirii. Într-un moment când cerurile agresive imperialiste zăngănesc armele războiului, când cu febrilitate se dezlănțuie un nou război mondial, crește nemăsurat de mult rolul activ-educativ al literaturii în cultivarea patriotismului socialist și a internaționalismului proletar, pregătind poporul să fie gata să dea o ripostă nimicitoare agresorilor imperialiști dacă aceștia ar încerca să tulbure muna noastră pașnică. Cel mai bun poezii din țara noastră au înțeles acest îndemn internaționalist și au creat, mai ales în ultima vreme, versuri militante, demnând uneltilor criminale ale imperialismului.

De o mare actualitate pentru literatura noastră este precizarea sarcinilor artei în transformarea socială, ca fiind chemată nu numai să reflecte noul, ci să ajute totodată prin toate mijloacele la victoria acestuia. Pentru combaterea unor tendințe evazioniste, apolitice, manifestate în proză și poezia noastră, este atât de importantă cerința de a oglindi în literatură figurile veridice și luminoase ale glorioșilor noștri contemporani, constructorii socialismului, care rezolvă sarcinile grele legate de ridicarea neînțeleasă a industriei grele — temelia dezvoltării continue a întregii economii naționale — figuri ale contemporanilor noștri care perfecționează metodele de construcție, căreia luptă pentru transformarea societății a agriculturii și pentru o mai bună satisfacere a nevoilor crescânde de produse și mărfuri de consum popular ale oamenilor muncii. Trebuie sprijinite eforturile celor mai buni dintre scriitorii noștri în crearea eroului pozitiv al zilelor noastre, în lămurirea tentativelor de idealizare artificială dar și cele de complicare gratuită a fizionomiei spirituale a oamenilor noi, complicare care devine în ultima instanță denigrare. Apelul la înfățișarea curajoasă a contradicțiilor acute ale vieții, presumpți și străduțându-se să afirme a noului învinșabil, de proclama-re viroză a eroului înaintat.

Învățămintele congresului cu privire la reflectarea în literatură a eroului pozitiv, a conflictelor încordate ale vieții, trebuie aplicate în condițiile specifice ale dezvoltării țării noastre în perioada de trecere de la capitalism la socialism, în condițiile aceluiași congresului a luptei de clasă. Salutul C.C. al P.C.U.S. subliniază că pentru rezolvarea sarcinilor multiple și dificile este necesară o profundă cunoaștere a realității pe baza însușirii creatoare a marxism-leninismului care permite să se vadă în întreaga sa complexitate și plenitudine adevărul real al vieții, așa cum se dezvoltă în actualul condiții internaționale, să se înțeleagă procesele de dezvoltare care au loc în țara noastră și pe care le îndrumă și partidul clasei muncitoare, să se înțeleagă legile și perspectivele de creștere a societății noastre. De aceea congresul s-a subliniat o trădătură esențială a scriitorului de tip nou: spiritul de răspundere față de popor, patosul politic cetățenesc în munca de creație.

În cuvinte inspirate, tov. A. E. Korneiuc în coraportal despre problemele dramaturgic a pledat pentru participarea pasionată a scriitorului la rezolvarea problemelor vieții poporului: „Dar, să vă văd în treb, tovarășii: oare poate să-și ajute dramaturgului călători ca oamenii ei mai interesați, dacă i-a tocit spiritul de răspundere în fața partidului, în fața poporului pentru creșterea sa, dacă el devine în locul unui crea-bun popular, un călător bine dus, dar indiferent? Ce conflicte ascuțite din viață pot însuși pe dramaturg dacă el privește viața ca un călător? Poți să privești o viață de om în felul acesta în jurul tău și nu vei vedea nimic, și nici o cunoaștere a meseriei nu-ți va ajuta ei, dimpotrivă, va sublinia și mai mult observarea superficială. Lipsită de sentiment, precum și stăruie suferințe calme ale eroilor. Autoînșură de la îndepărtarea de viață, la stăruirea îndepărtată de răspundere față de sarcinile cele mai importante ale construcției noastre comuniste, la neimpovăruirea în fața răului, la diversele țărâșe, la pierderea sentimentului de

răspundere pe care îl porți în fața partidului și poporului, duce la dezertarea din rândurile colectivului, la cedarea pozițiilor de luptă”.

Cit de actuală sinteză a ceea ce pentru scriitorii noștri, în lupta pentru a aduce cele mai bune însușiri ale artei lor în îndeplinirea înaltului misiunii care reies din dezbaterile Congresului scriitorilor sovietici, trebuie să acordăm cea mai mare atenție luptei pentru creșterea răspunderii scriitorului față de partid și popor, pentru creșterea conștiinței scriitorului că fiecare operă a sa trebuie să fie o armă în marea bătălie a construirii socialismului în patria noastră. Eficiența operii sale trebuie să fie preocuparea centrală a fiecărui scriitor, încercându-l de răspundere pentru felul cum oglindește realitatea în transformarea ei revoluționară, cerându-i puternice imagini veridice și convingătoare, viguroase prin originalitatea lor artistică.

Nunțând spiritul de răspundere poate asigura și creșterea exigenței scriitorului față de propria creație, combatând lucrul de mină, deșăvșind și neînțeleasă mizeria artistică.

Problema patosului cetățenesc, a spiritului de răspundere pentru des-tinul literaturii, se ridică cu deosebită acuitate și pentru critica noastră literară. Trebuie înlăturată tendințele destructive, nihiliste, fără a scorbii exigența în analiza operelor literare, aparținând criteriile estetice marxist-leniniste, stimulând simțul noului în activitatea criticilor noștri literari.

Este învențită străduința criticii de a înfrumusețea vulgarizării zăngănescă a uneltilor literare. Dar trebuie combatută cu tărie orice manifestare de tocare a vigilenței ideologice în fața redivivului epolișmului și formalismului. Unii din criticii noștri literari nu iau poziție cu fermitate și intranșabilitate față de manifestările variate și subtile ale ideologiei burgheze. În salutul C.C. al P.C.U.S. se arată limpede că Uniunea scriitorilor „trebuie să acorde și de acum înainte atenția principală orientării ideologice a literaturii sovietice, educației ideologice și creșterii măiestriei artistice a scriitorilor, să lupte cu hotărâre împotriva abaterilor de la metodele realismului socialist, împotriva încercărilor de a îndepărta literatura noastră de viața poporului sovietic, de problemele actuale ale politicii partidului comunist și statului sovietic, să lupte împotriva redivivului naționalismului, cosmopolitismului și a celorlalte manifestări ale ideologiei burgheze”. Este o indicație fundamentală pentru orientarea criticii noastre literare, pentru delimitarea obiectivelor ei esențiale de luptă.

În cadrul dezbaterilor congresului s-au analizat multe aspecte ale dezvoltării literaturii sovietice, aducându-se contribuții însemnate în elucidarea unor probleme ale teoriei și criticii literare.

Unii scriitorii din R.P.R. ar trebui să grăbească munca secțiilor de creație în pregătirea discuțiilor creatoare, în lumina învățămintelor congresului. Aceste dezbateri profunde, bazate pe lupta liberă de opinii, desfășurate la un înalt nivel de principialitate, vor deveni un factor însemnat în propășirea literaturii noastre pe drumul învinșabil al realismului socialist.

Profetii amare, basme mistice, lumi rebelle, mașina lumii, bogăție splendidă etc. Terminusul nou apare însă și izolat, în feldura poetică eminesciană, crescut în noalță cu celelalte elemente care alcătuiesc plasma poetică eminesciană: „Ideal pierdut în noaptea unei lumi ce nu mai este...” „Și privesc la tine, demon, și amovur-ni stins și recu...” etc.

Critica formalistă contemporană de a respici lui Eminescu abuzul de neologisme, Aron Denșianu, care se numără printre cei mai activi și venoși detractori ai genialității poet, scrie în această privință următoarele: „aștia care eminesciana a spus materialul lexical existent, constituie așa-zisele „licențe poetice” ale poetului, la care se adaugă o serie de formații proprii, care i-au fost repropoate cu vehemență de critica contemporană. Examinând astăzi acest material, socotim că poetul nu avea de ales altă cale, și că modificările făcute în spiritul limbii nu sîrbeste într-un nimic călătatea poezilor sale. Nici lina suflului verbal în versurile „în zadar guvernul regis” sau „s-oglină în umedul val”, nici deriziv, oafă cu suflul dis- în „ce-un secol ne zice, celaiți o desic” sau în „priveliște sculptoare, Ce-n repai șiruri se distern”, și în versul „Dar azi văd tu cadu, crudo! În desmeț din pisurii sece” nu înțelegem simțul nostru lingvistic și nu sună fals, astfel încât omologăm printre succesele creației eminesciene această îmbogățire a mijloacelor sale poetice.

Pe-un pom uscat...

Nu vă jucați cu focul, oameni buni!
Adecă buni nu-i vorba potrivită.
Nu vă jucați cu focul, măi nebun,
Că joaca voastră poate fi cumplită!

Ar arde case și copii ar arde,
Ar arde ochi și buze și obraji,
S-ar stinge multe cîntece pe coarde,
Ar sur moartea ghiara-n mulți grumazi.

Și voi veți sta rînjind în adăpost
În timp ce-afară focul nuclear
Ar răspîndi prăpăd cum n-a mai fost,
Făr-de nădejde, fără de hotar!

Ce vis nărod din creero-grășate,
Ce vis greșos pușind a putregai!
Să dee lumea voastră-atît mai poate,
În timp ce noi intrăm cîntînd în mal.

Primăvara cu amintiri

Știi aceste văi împădurite
Dintre care-n una te-ai născut.
Să le vezi te-mbie, insorite,
Cu miresme grele din trecut.

Iată guralivă Rășchirata,
Călător, în zori, pe dinsa treci.
Mai îți mîinte goală-n apă fata?...
Ani aveai pe-atuncea douăzeci...

Ca o cută, fata prin arini
Și-a făcut în fuga mare cale,
Răsăritul o-velea-n lumini, —
Tu ai rîs, plecînd în sus, pe vale.

Nuci bătrîni vorbeau încet cu vîntul
Cîte toate, despre tine poate,
Codrul verde-și aurea veștmîntul,
Murmurînd și dînsul cîte toate.

Numai case albe cu șindriță
Se pierdeau, sfioase, în zăvoi,
Și simțea un gust amar de milă
Cînd vedea copii săraci și goi.

Tren de munte, fluierînd tăios
Năina spre codru, ca omida,
Încrunta sprincana, mînios,
Și se-mnegurase vîrfurile Smida.

De pe valea Șasă din Briheni
Stînjînerii suiau, plecăți, spre Corbul —
Soarele-n tufani și buruieni
Igi vîrșea pe urmele lor colbul.

O gherghină roșie din vale
Lîngă casa unui om sărac
Adunase purpură-n petale
Parcă pentru pragul altui veac...

Veacul a venit, ce-i drept cu trudă
Și cu sînge și cu morți destul.
Dar în vale cel care asudă
Știe că ogorul e al lui.

Știe stînjînarul de pe munte
Că-i stăpîn pe munca-l numai el.
Și de are pletele cărunte,
Nu încărînjește fără fel.

Flamurile roșii ca păunii
Stau la școală, la partid, la Sfat,
Nu le smulge aripa furtunii
Chiar de bate vîntul mai turbat.

Iar de nu zăresc în zori, pe vale,
Fata din străvechea dimineață,
Bucurie-mi face, azi, în cale
Mama asta cu un copil în brață.

Și de sînt o umbră de regret
E că n-am fugit eu după fată,
Și-am trecut alene, sub nucet...
— Azi i-ăș fi copilul ei tată.

Azi aș fi mine ori stînjînar
Chiar aici, pe vîile acestea,
Și aș fi frunța în muncă... iar
Nu cel ce le toarce doar povestea.

Nuci bătrîni vorbeau încet cu vîntul
Cîte toate, despre mine poate,
Codrul vechi și-a priment veștmîntul,
Cîntă miera-n crengile-i bogate.

Primăvara în Carpați

Am stat de vorbă, nu de mult, cu munții. M-au întrebat, ca-n todeauna, dacă am să le dau vreo veste.

Erau încă sub stăpînirea iernii: acoperiți de zăpezii, cu lacurile în ghețate, cu pădurile de brad sîcicioase și reci.

Le-am spus: — Vă aduc, munților, o veste mare: în birourile lor, urșii scosseră un adinc suspin de usurare. La poalele pădurilor zăpada pîli, simțind cum începe să i se ducă viața sub prima impunșură a ghețocilor.

Cîteva clipe mai țîrziu, vrînd să ne arate că nici de data aceasta nu renunță la speranța deșartă pe care o nutrește de la începutul lunii, de a rămîne singură stăpînită peste întreaga fire, larna rise răuțioasă, lîndu-și de obrazul nostru obrazul ei vînat și rece, în stare să înghete și ultima zvîcnire a vieții.

În birourile Cîuceșului, urșii mormăriră: posaci și decepționați; la poalele pădurilor ghiociei se traseră înapoi, înfricoșaji de gîndul vrenei imprudente fatale: Bucegii păreau moșnegi girbovi, obosiți de viață și de efermitate; lacurile Făgărașului: ochi înghetați de suflarea crudă a morții; iar Piatra Craiului aparținea unei planete al cărei soare se stînese de mult.

— Și totuși, dragii mei munți, să știți că vine primăvara! Și vine o primăvară cum n-a mai fost alta pe aceste pămînturi!

Și urșii, și ghiociei, și piscurile înzăpezite culiră urechea.

— Vine, le-am spus, o primăvară formidabilă!

Ei erau sub privirile mele, atenți, prinși în vaste oceane de gheață, gata oriunde să asculte o veste mare.

Sînt mîntușii voștri acum. Bucegii vestese, o muni bătrîni, că vine o primăvară cum n-ați mai văzut nicînd. Sînt, au fost pe-atî multe neclăpomeie primăveri, dar aceea care vine le întrece pe toate. Ea este primăvara primăverilor.

Ea este primăvara primăverilor, stăduț pe aceste pămînturi pe care le străjuji cu flința voastră, nobili și generoși munți, se pregătesc evenimentele coepitoare, proprii noilor cicluri ale vieții. Ea este primăvara primăverilor, fiindcă pentru iniția oară dezlănțuirea de forțe a noului anotimp va fi înfrumusețată la poalele voastre, bătrîniile mei Carpați, de o forță nouă, cuprînzînd în sermenii ei marea primăvară a lumii.

De miți de ani se întore cucerii pe aceste pămînturi, umindu-se de neclăpomenia lor transformare, dar cej ce sînt acum în drum spre noi le vor găsi atât de schimbate, încît vor scoate mari țipete de mirare. De miți de ani se întore cucerii, dar numai celor ce vor sosi în primăvara aceasta le va fi dat să zboare peste o Daie în care urmașii vîntului păstor se pregătesc să devină stăpîni pe forța atomului.

Aceasta e vestea cea mare, dragii mei munți, pe care voiam s-o fac cunoscută întru totul voștrii acum. Bucegii răz-vîi Pămînturile pe care le străjuji și înfrumusețaji cu flința voastră întră acum și ele, după imensele pămînturi ale Rusiei, odată cu fabuloasele mînturi ale Chinei, în lumina orbitoare a noului ev, în era energiei nucleare. Bătrîniile mei Carpați, sub semnul acesta strălucit, sub această pecete fierbinte a geniului uman, se stabilește un acord solemn între culmiile voastre, ale Uraltului și acelea, de o neîntrecută măreție și frumusețe, ale Himalaii. Va trebui, dragii mei munți, să luptăm pentru ca din această unione sacră sub semnul măzuntei la fericiere a popoarelor, să vină pe pămînt, prin forța atomului dezlănțuit, marea primăvară a lumii. Fiți mîndri că ați intrat în alianță cu Uraltul și Himalaya pentru a înfrînge pe disperaji necroman care vor să aducă prin atom o iarnă veșnică pe pămînt; fiți mîndri că prin lupta și biruința voastră popoarele vor putea trage în piept miresma marii primăveri!

Le-am spus. Iar ei ascultau pătrunși de gravitatea și măreția momentului pe care au ajuns să-l trăiască. Erau bătrîni și superbi, și plini de o forță necunoscută, uriașă și eternă.

— Pe-aceste saduri sfînte Răcoritoare ploaie De adevăr să pice”.

În „Cădere dracilor”, expresiile verzi, florat, sau itatenismul amarant sînt nefericite:

„Pe muntele de aur Cu pulbere de stela verziț ac bucucrit, Umbrît de chedrii stavel, florat amarant, Și unda rodesc falnic vîrțuși și bucucrit”.

În „Șurăturu”, singura poezie o lui Eliade izbutită în întregime, care nu conține nici neologisme stridente, cuvinte rău plătate sau contrafezice de poet, există totuși unele deficiențe, care nu anulează, însă, impresia de ansamblu (astfel diminutivele tulet, vintule, expresia pruncă-vitelușă etc.):

„La rîuleț s-adapă, pe maluri pribgînd... În arșia căldurei, cînd vîntuleț adie... Și prunca-vitelușă tot tremură-mprejur”.

Dificultățile de care s-au izbîi poezii anterioare sau contemporani cu Mihail Eminescu au fost rezolvate în mod creator de poezii geniale a cărui artă poetică trebuie studiată cu toată atenția, pentru că ea constituie o bogată sursă de informație asupra rosturilor dinamic ale creației poetice și mecanismului expresiei lingvistice.

De miți de ani se întore cucerii pe aceste pămînturi, umindu-se de neclăpomenia lor transformare, dar cej ce sînt acum în drum spre noi le vor găsi atât de schimbate, încît vor scoate mari țipete de mirare. De miți de ani se întore cucerii, dar numai celor ce vor sosi în primăvara aceasta le va fi dat să zboare peste o Daie în care urmașii vîntului păstor se pregătesc să devină stăpîni pe forța atomului.

Aceasta e vestea cea mare, dragii mei munți, pe care voiam s-o fac cunoscută întru totul voștrii acum. Bucegii răz-vîi Pămînturile pe care le străjuji și înfrumusețaji cu flința voastră întră acum și ele, după imensele pămînturi ale Rusiei, odată cu fabuloasele mînturi ale Chinei, în lumina orbitoare a noului ev, în era energiei nucleare. Bătrîniile mei Carpați, sub semnul acesta strălucit, sub această pecete fierbinte a geniului uman, se stabilește un acord solemn între culmiile voastre, ale Uraltului și acelea, de o neîntrecută măreție și frumusețe, ale Himalaii. Va trebui, dragii mei munți, să luptăm pentru ca din această unione sacră sub semnul măzuntei la fericiere a popoarelor, să vină pe pămînt, prin forța atomului dezlănțuit, marea primăvară a lumii. Fiți mîndri că ați intrat în alianță cu Uraltul și Himalaya pentru a înfrînge pe disperaji necroman care vor să aducă prin atom o iarnă veșnică pe pămînt; fiți mîndri că prin lupta și biruința voastră popoarele vor putea trage în piept miresma marii primăveri!

Le-am spus. Iar ei ascultau pătrunși de gravitatea și măreția momentului pe care au ajuns să-l trăiască. Erau bătrîni și superbi, și plini de o forță necunoscută, uriașă și eternă.

— Pe-aceste saduri sfînte Răcoritoare ploaie De adevăr să pice”.

În „Cădere dracilor”, expresiile verzi, florat, sau itatenismul amarant sînt nefericite:

„Pe muntele de aur Cu pulbere de stela verziț ac bucucrit, Umbrît de chedrii stavel, florat amarant, Și unda rodesc falnic vîrțuși și bucucrit”.

În „Șurăturu”, singura poezie o lui Eliade izbutită în întregime, care nu conține nici neologisme stridente, cuvinte rău plătate sau contrafezice de poet, există totuși unele deficiențe, care nu anulează, însă, impresia de ansamblu (astfel diminutivele tulet, vintule, expresia pruncă-vitelușă etc.):

„La rîuleț s-adapă, pe maluri pribgînd... În arșia căldurei, cînd vîntuleț adie... Și prunca-vitelușă tot tremură-mprejur”.

Dificultățile de care s-au izbîi poezii anterioare sau contemporani cu Mihail Eminescu au fost rezolvate în mod creator de poezii geniale a cărui artă poetică trebuie studiată cu toată atenția, pentru că ea constituie o bogată sursă de informație asupra rosturilor dinamic ale creației poetice și mecanismului expresiei lingvistice.

Sub luna strălucitoare a soarelui, munții rîdeau. Păreau uriași sub un dus fierbinte: zăpezile se duceau de pe umerii lor, pretutindeni țîșneau suvoaze puternice, frezîndu-le stîncile, spîlîndu-le de nămoluri și de trișete, primindu-l și înviorînd-l. După amoriașii termali, masașul acesta le plăcea. Creștea, păduri, prăpăștiți și izvoare rîdeau. Sub toată holta cerului se auzea hohotul lor irena, dezlănțuit. Martorii ai altor ere, ostaji ai multor băștăli, bătrîni cum nu se poate închipui, erau totuși umilitor de liniți.

Redobîndindu-și frumusețea nealterată a mineralelor, amurgurii îi găseau afit de abstracți înțel deveneau transparente. Sub lumina aere a lunceafărului de seară, acele mari mase străvezii păreau smaralde unei brăzări enorme. Iar primăvara nu înțîrșe să și-o prîndă la mîna ei grațioasă. Și astfel, reflex înfîntesimal al cosmiciei gîngășii, în vîile munților se vîră ghiociei.

Erau suavi și frazezi și fragili, răz-vîrșii, Atunși, sub scîlpirea sticlelor îndepărtate și reci, acurî începuse să ardă epidermele neaportate de pînă, înțit munții păreau enorme fabrici de vitriol, pulverizîndu-l sub hola

DESPRE UNELE PROBLEME ALE LIMBII LITERARE

Problema expresiei și la baza creației poetice. De aceea este interesant de urmărit geneza unei poezii, la un poet genial ca Mihail Eminescu. Păstrarea manuscriselor lui Eminescu, a cîrnelor sale, și, deci, posibilitatea ce ne este dată de a urmări etapete succesive ale acestei poezii, la acest mare creator, ne permite să ajungem la o serie de concluzii importante pentru studiul nostru.

Cînd, în 1866, Mihail Eminescu își face debuturile în literatură, limba noastră literară se afla la o răspîntie, fiind bîntușită de diverse curente contradictorii, care tîndeau la deformarea ei: pumnismul, în Bucovina, latinismul, în Ardeal și în Țările rominești; italianismul lui Eliade și influența franceză în Țările rominești. Limba presai e infestată de elemente venite din izvoare diferite, care năpădesc frazele rominești și le transformă într-un jargon aproape de neînțelese (ecouri ale acestui fel de a exprima găsim în vorbirea unor eroi din comedii lui C. Fața, V. Alecsandru, B. P. Hasdeu și I. L. Caragiale). Necesitatea termenilor noi este însă evidentă. Scriitorii din prima jumătate a secolului al XIX-lea, îndrumători ai culturii rominești: I. Eliade Rădulescu, în Tara Românească, Mihail Kogălniceanu, Alecu Russo, Costache Negruzzi și Vasile Alecsandri în Moldova, au fost preocupați de această problemă, pe care au soluționat-o în mod just.

Purștii recomandau abținerea de la imprimur, cea ce însemna însă sărăcirea vocabularului și renunțarea la exprimarea unei întregi serii de noțiuni, nuante etc.

Atitudinea lui Eminescu, față de termenii noi, a fost pozitivă. El a ales, cu discernămint, termenii de care avea nevoie, integrîndu-i la fondul existent de cuvinte, în așa fel încît alăturarea lor de termenii vechi să nu distoneze. Dacă neologismele din primele poezii sînt unori stridente (rozal-rozuri, a codrului tenebră, misterioasă suria), foarte puțin cînd după aceea, în 1869, Eminescu mîntușete termenii noi cu magistrală îndemnare. Acad. G. Călinescu a ardat că Eminescu alătură de obicei neologismul de un termen existent în limbă: lață pală, raze blonde,

profetii amare, basme mistice, lumi rebelle, mașina lumii, bogăție splendidă etc. Terminusul nou apare însă și izolat, în feldura poetică eminesciană, crescut în noalță cu celelalte elemente care alcătuiesc plasma poetică eminesciană: „Ideal pierdut în noaptea unei lumi ce nu mai este...” „Și privesc la tine, demon, și amovur-ni stins și recu...” etc.

Critica formalistă contemporană de a respici lui Eminescu abuzul de neologisme, Aron Denșianu, care se numără printre cei mai activi și venoși detractori ai genialității poet, scrie în această privință următoarele: „aștia care eminesciana a spus materialul lexical existent, constituie așa-zisele „licențe poetice” ale poetului, la care se adaugă o serie de formații proprii, care i-au fost repropoate cu vehemență de critica contemporană. Examinând astăzi acest material, socotim că poetul nu avea de ales altă cale, și că modificările făcute în spiritul limbii nu sîrbeste într-un nimic călătatea poezilor sale. Nici lina suflului verbal în versurile „în zadar guvernul regis” sau „s-oglină în umedul val”, nici deriziv, oafă cu suflul dis- în „ce-un secol ne zice, celaiți o desic” sau în „priveliște sculptoare, Ce-n repai șiruri se distern”, și în versul „Dar azi văd tu cadu, crudo! În desmeț din pisurii sece” nu înțelegem simțul nostru lingvistic și nu sună fals, astfel încât omologăm printre succesele creației eminesciene această îmbogățire a mijloacelor sale poetice.

I. Eliade Rădulescu este un temerament cu totul deosebit de Eminescu. Poet silnic, el depășește rareori limitele banalului, pentru a pătrunde în grădina poeziei. Dacă îl amintim aici, este pentru că Eminescu, la începutul carierei sale poetice, a profitat de pe urma experienței poetice a lui Eliade.

Eliade a înțîmpinat mari dificultăți. la începutul carierei sale. El nu avea înaintași, iar instrumentul ce-l sta la îndemîna era de tot sărac. „Mai înțîti, am scris foarte urit”, ne spune Eliade, „ca fiecare începător fără model, fără ajutor, fără tovarăș care să-mi sprijine a mea părere în dreptura lumii. Singur a trebuit să mă lupt cu prejudecățile și obiectivitățile limbii poeziei lui Eliade este inferioară prozei sale, pentru că poezia este nerceptivă de cititor cu o sensibilitate e

cută, astfel încît orice nuanță dizarmonică devine stridentă. Chiar poezii fond e determinată la Eminescu de care dispunea. Aceste modificări la care Eminescu a spus materialul lexical existent, constituie așa-zisele „licențe poetice” ale poetului, la care se adaugă o serie de formații proprii, care i-au fost repropoate cu vehemență de critica contemporană. Examinând astăzi acest material, socotim că poetul nu avea de ales altă cale, și că modificările făcute în spiritul limbii nu sîrbeste într-un nimic călătatea poezilor sale. Nici lina suflului verbal în versurile „în zadar guvernul regis” sau „s-oglină în umedul val”, nici deriziv, oafă cu suflul dis- în „ce-un secol ne zice, celaiți o desic” sau în „priveliște sculptoare, Ce-n repai șiruri se distern”, și în versul „Dar azi văd tu cadu, crudo! În desmeț din pisurii sece” nu înțelegem simțul nostru lingvistic și nu sună fals, astfel încât omologăm printre succesele creației eminesciene această îmbogățire a mijloacelor sale poetice.

I. Eliade Rădulescu este un temerament cu totul deosebit de Eminescu. Poet silnic, el depășește rareori limitele banalului, pentru a pătrunde în grădina poeziei. Dacă îl amintim aici, este pentru că Eminescu, la începutul carierei sale poetice, a profitat de pe urma experienței poetice a lui Eliade.

Eliade a înțîmpinat mari dificultăți. la începutul carierei sale. El nu avea înaintași, iar instrumentul ce-l sta la îndemîna era de tot sărac. „Mai înțîti, am scris foarte urit”, ne spune Eliade, „ca fiecare începător fără model, fără ajutor, fără tovarăș care să-mi sprijine a mea părere în dreptura lumii. Singur a trebuit să mă lupt cu prejudecățile și obiectivitățile limbii poeziei lui Eliade este inferioară prozei sale, pentru că poezia este nerceptivă de cititor cu o sensibilitate e

cută, astfel încît orice nuanță dizarmonică devine stridentă. Chiar poezii fond e determinată la Eminescu de care dispunea. Aceste modificări la care Eminescu a spus materialul lexical existent, constituie așa-zisele „licențe poetice” ale poetului, la care se adaugă o serie de formații proprii, care i-au fost repropoate cu vehemență de critica contemporană. Examinând astăzi acest material, socotim că poetul nu avea de ales altă cale, și că modificările făcute în spiritul limbii nu sîrbeste într-un nimic călătatea poezilor sale. Nici lina suflului verbal în versurile „în zadar guvernul regis” sau „s-oglină în umedul val”, nici deriziv, oafă cu suflul dis- în „ce-un secol ne zice, celaiți o desic” sau în „priveliște sculptoare, Ce-n repai șiruri se distern”, și în versul „Dar azi văd tu cadu, crudo! În desmeț din pisurii sece” nu înțelegem simțul nostru lingvistic și nu sună fals, astfel încât omologăm printre succesele creației eminesciene această îmbogățire a mijloacelor sale poetice.

I. Eliade Rădulescu este un temerament cu totul deosebit de Eminescu. Poet silnic, el depășește rareori limitele banalului, pentru a pătrunde în grădina poeziei. Dacă îl amintim aici, este pentru că Eminescu, la începutul carierei sale poetice, a profitat de pe urma experienței poetice a lui Eliade.

Eliade a înțîmpinat mari dificultăți. la începutul carierei sale. El nu avea înaintași, iar instrumentul ce-l sta la îndemîna era de tot sărac. „Mai înțîti, am scris foarte urit”, ne spune Eliade, „ca fiecare începător fără model, fără ajutor, fără tovarăș care să-mi sprijine a mea părere în dreptura lumii. Singur a trebuit să mă lupt cu prejudecățile și obiectivitățile limbii poeziei lui Eliade este inferioară prozei sale, pentru că poezia este nerceptivă de cititor cu o sensibilitate e

De la Robinson Crusoe la Konstantin

In 1719, cind a aparut la Londra "Viaja si nemaitomentele aventuri ale lui Robinson Crusoe"...

contemporan al lui Robinson Crusoe). Poetica populatie a insulei ofera un contrast plin de semnificatie...

Egoricev imperalistilor americani si englezi in timp de razboi si in timp de pace...

Proprietar de plantatii si pufin negustor de sclavi, dar om cu frica lui Dumnezeu, harnic si intreprinzator...

Dar surpriza se fin lan! Pe insula se mai afla si trei militari nazisti, debarcati aici...

Raspunsul este clar: ca un cadavru sovietic. El si siletse pe Ceratod si Flammery sa se auto-demage...

De aceea, Engels, intr-o scrisoare catre Kautsky, referindu-se la o interpretare data de Marx lui Robinson Crusoe...

Ceea ce urmeaza, sirul peripețiilor care sint urmate, cu răsufurarea idila...

Chipul lui Egoricev aminteste, desigur, de chipul lui Robinson. Caci Robinson Crusoe si Konstantin Egoricev...

Dintr-o simpla intimplare a vietii, scriitorul realist a creat o generalizare artistica a aspectelor esentiale din societatea timpului sau...

Atitania anglo-americo-germana se incheaga repede, desi, in particular, incheie cauta sa-l tragă pe sfiora pe celălalt...

Emil Suter Important este si ultimul capitol care aminteste de un fost apreciat scriitor...

Scind "Insula dezamagiriilor", scriitorul sovietic I. Laghin n-a reusit, intr-o noua versiune, tema clasicii romanului englez...

In traducerea lui Eugen Jbeleanu a aparut la ESPLA un volum din care este vorba de un roman...

Emil Suter In Biblioteca scolarului a aparut volumul Nuvete alese de Gala Galaction...

Imprejurările cu care debutează romanul ar părea totuși asemănătoare celor din "Robinson Crusoe"...

Cea de a treia editie a romanului "Dulaur" de Zaharia Stancu, laurat al Premiului de Stat...

Emil Suter In Bibliotecă scolarului a aparut volumul Nuvete alese de Gala Galaction...

Prima lucrare din 1953 al revistei "Iasul literar" prezinta, printre altele si urmatoarele materiale de critica:

Spre sfirsitul lunii aprilie, ESPLA va scoate de sub tipar "Probleme de critica literara"...

Tinutul scriitorilor nr. 3 (martie 1955) cuprinde un material bogat si interesant de versuri si proza...

Fi dintre mainstasi nostri n-ati avut acest vis? Sa poata deschide un volum impunator...

Pa-un picior de plai, Pe-o garda de rai, Iata ca in cald, Se cobora zarea...

Emil Suter In Bibliotecă scolarului a aparut volumul Nuvete alese de Gala Galaction...

Pa-un picior de plai, Pe-o garda de rai, Iata ca in cald, Se cobora zarea...

Pa-un picior de plai, Pe-o garda de rai, Iata ca in cald, Se cobora zarea...

Emil Suter In Bibliotecă scolarului a aparut volumul Nuvete alese de Gala Galaction...

Poetia rominesca n-a fost incercata, in trecut, numai de drama ficcionala a poet adevarat...

Pa-un picior de plai, Pe-o garda de rai, Iata ca in cald, Se cobora zarea...

Emil Suter In Bibliotecă scolarului a aparut volumul Nuvete alese de Gala Galaction...

Floriile de poezie populara, de la inceputul volumului, ne duce in virstele stravechi ale baladelor climpneste...

Pa-un picior de plai, Pe-o garda de rai, Iata ca in cald, Se cobora zarea...

Emil Suter In Bibliotecă scolarului a aparut volumul Nuvete alese de Gala Galaction...

Rasfoind presa

Activitatea literara in paginile ziarelor regionale si raiionale

Proaperea de viață, prezența în actualitatea construcției socialiste...

semnate de D. Isac. Alte poezii publicate in acești număr ducând în Oradea există forțe literare mult mai meritorii...

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

Și-avem și o vorbă ce spune. Mai mult ești o mie în legi: Că după binele, mulțumim și ceea ce s-a născut, culgii!

JURNALUL ANILOR DE RĂZBOI al lui ROMAIN ROLLAND

„America poruncește tuturor”

In biblioteca V. I. Lenin-U.R.S.S., s-au păstrat, încă din 1934, zece pachete sigilate, cuprinzând copia autorizată a „Jurnalului anilor de război” al lui Romain Rolland.

Primă pagină
In 1914, mă aflam de la stăruitul lui mai, în Elveția. (Vévey, Zermatt, Spitz, Geneva). La începutul lui iulie am asistat la Geneva la primele manifestări de sărbătorire, organizate cu prilejul aniversării a o sută de ani de la proclamarea independenței orașului.

Despre primul război mondial
Războiul pornit, chipurile, pentru a nimici imperialismul prusac încă nu s-a încheiat și se ridică un alt monstru, mult mai mare, — imperialismul englez. Lloyd George, adevăratul conducător, nu se lasă să-și asumeze răspunderea în discursul rostit la Guildhall, la Londra, unde a primit titlul de cetățean de onoare, anunțând „întrecerea a o nouă politică imperială”, care va crea din imensele posesiuni britanice, unde soarele nu apune nicodată, — „un imperiu puternic”, întărit de protec-

„America poruncește tuturor”
Rusia revoluționară se lasă prinsă în ghearele războiului. Kerenski, care joacă același rol ca și social-democrații burghezi ai Franței, Angliei și Italiei, duce țara spre dictatură. Lenin scrie în „Pravda” că ofensiva rusă este rezultatul eforturilor depuse de ambasadorul Angliei, de americanul Ruth, și mai ales de amenințările lui Wilson, care a stabilit data precizie a ofensivei și care, dacă nu e respectată, — tratativele financiare dintre Rusia și America vor fi rupte.

Despre miniștrii francezi
Astfel, acești bărbați, mici și proști, inconștienți de ură, neagă orice posibilitate de a opri războiul, de a-i micșora și de a-l limita grozavie. Și fac toate acestea, pentru că dețin puterea, fără să intrebe pe cineva și aruncă în închisoare, pe cei care vor să înțeleagă situația. Ați văzut vreodată un despotism care să dispregiețască cu atita putere libertatea și viața cetățenilor? Și aceștia doresc ca

Bacilul războiului
Dintre toate neîmplinirile, America este acum cea mai infectată de bacilul războiului.

Destinele Franței
Mă temeam că nu cumva după război, țara noastră să nu se afle într-o stare de demoralizare, din cauza pierderilor ei eroice și a iluziilor spulberate. Este o datorie imperioasă de a o smulge din lanțul unor reproșuri inutile, din dureroasă și inutilă retragere în carapacea ei.

Capitulării vremii
Zărele care-l susțin pe Clemenceau prevestesc cu semănătate bombardarea Parisului, străpungerea pozițiilor franceze la răzbit și nu ascund că guvernul va primi nenin și noile ocupații ale membrilor, nemulțumi să reziste până-n octombrie.

Trăsăturile „democrației” americane
In Statele Unite, toate lucrurile sînt create parca pentru a jigni sentimentele cele mai frumoase ale jehonizării și zgometul infernal, și mișcarea și brutalitățile, și îngimțarea; nu e posibil nici un schimb de idei, deoarece conștiința americană nu te ascultă: e preocupat numai de ideea lui sau pentru că n-are nici o idee, afirmă, repetă afirmațiile pe motiv că nu există argument-

„Unde plecați, cîini nespălați, toți, cu grămada?”
Tartori flămîni! Dracul, de prinț de-ve coada!

„Unde plecați, cîini nespălați, toți, cu grămada?”
Tartori flămîni! Dracul, de prinț de-ve coada!

„Unde plecați, cîini nespălați, toți, cu grămada?”
Tartori flămîni! Dracul, de prinț de-ve coada!

Bloc-notes FATA DE LA RINGURI

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

De-a să-l întințeați pe moș Nedelea și-ai să-l întințeați cum a crescut-o pe Alexandrina, ai să aji: — Apoi naiba știe cum a răzbit în viață... Fata mea a fost taman ca nițea... cu nouă sulețe...

ARGONAUTII

Fragmente din partea II-a: SPRE COLHIDA

Un mic ostrov, o insulă divină, o-nimicată splendidă grădină, un fermecat tărîm cum altul nu e și de-ale cărui flori nu-i grai să spui. Lămiile parca-s niște de-atita floare și margaretele le mișcă-o boare. Din terbi țîșnese ca flacăra pe ruguri roșii bujori. Chiblarării struguri, atîrnă pe arazi pină-n slavă. O pensulă stropită-n prim dăbrăvă lălele, isomii și vioarele. Iar valurile Mării-Adone cu ele și-mprărie pe sprințelene vînturi miresmele acelor dulci pămînturi ce-necăa pupa, prona o inundă. Pe un nișic ea pulberoa măruntă de aur, folănițe stau sirenice, cu-ncondate și subțiri sprincene, cu sîni albi și fracezi cum e erinul, cu glasul dulce-amelilor ca vinul. Cu-o muzică a steleror, cerească pe argonauții vor să-i ispitească.

„Fă-ți dulce trailul, după voia ta, trăiește și te-nfruptă. E scurta viața spre-a te desfrîta, cărare-i intreruptă!”

„Fă-ți dulce trailul, după voia ta, trăiește și te-nfruptă. E scurta viața spre-a te desfrîta, cărare-i intreruptă!”

„Unde-ați pornit-o voi, flăcăi cuminiți, pe valuri ce-mîlînzite? V-așteptați frați acasă și părinți, și dalbele iubite...”

„Unde-ați pornit-o voi, flăcăi cuminiți, pe valuri ce-mîlînzite? V-așteptați frați acasă și părinți, și dalbele iubite...”

„Unde plecați, cîini nespălați, toți, cu grămada?”

„Unde plecați, cîini nespălați, toți, cu grămada?”

Din publicistica lui Nicolae Filimon

NOTA. Dintre scrierile lui Nicolae Filimon, mai puțin cunoscute public...

măci prin premii și recompense. Un antreprenor, fire română, fie străin...

Desen de TIA PELTZ

blicistica lui Filimon se ridică împotriva unor situații care tîneau să se generalizeze în spectacolele date...

Teatrul Italian

„Domnule K. B., Mai întreb de ce nu vin la teatru și de ce nu fac și în anul acesta reviste melodramatice (cronici muzicale, etc.)...

autoritate a face satisfacție. Acestea toate s-au văzut numai la noi, domnul meu...

Teatrul Național

Am zis de mai multe ori, că, pînă nu vom avea un repertoriu de noi dramă și comedii naționale, nu vom putea să avem nici actori buni, nici Teatrul Național...

Intîlnirea lui Al. Cazaban cu scriitorii tineri

Rezemat de balconul circular de deasupra holului Casei scriitorilor, Al. Cazaban urmărea cu atenție tinerii care continuau să sosescă...

Ș. B.

o să desparte în inima românilor sentimentul patrioticului și gloriei și virtuților străbune...

N. Filimon

Problemele schiței în literatura sovietică

Primăvara în Carpați

cu ele, acoperind totul ca o spuză, stringîndu-se în robur, în nebulosul și căi lactee...

Gh. Dinu

mai mare asupra cîntecului, nu încet să atragă mai intens interesul public...

Primăvara în Carpați

cu ele, acoperind totul ca o spuză, stringîndu-se în robur, în nebulosul și căi lactee...

Geo Bogza

Sensul cosmic al energiei atomice este viața, iar nu moartea. Noi, urmașii pînătorilor din Carpați...

Primăvara în Carpați

cu ele, acoperind totul ca o spuză, stringîndu-se în robur, în nebulosul și căi lactee...

Modelul lui Pavel Vlasov

A murit zilele acestea Piotr Andreievici Zalomov...

Primăvara în Carpați

cu ele, acoperind totul ca o spuză, stringîndu-se în robur, în nebulosul și căi lactee...

Modelul lui Pavel Vlasov

A murit zilele acestea Piotr Andreievici Zalomov...

PLENARA ARTIȘTILOR PLASTICI

Int-o dezbateri plenară artiștilor plastici din întreaga țară au analizat pe larg problemele lor de creație...

au împărtășit impresiile lor asupra lucrărilor Expoziției anuale de stat, apreciind felul în care au fost ele realizate...

CARNET SOVIETIC - Modelul lui Pavel Vlasov - Problemele schiței în literatura sovietică - Expoziție a măiestriei poporului chinez - Casa scriitorilor

Serpia i schimbă pielea

Vintur pe sub privire — In ora mea de odihna — o puzderie de futuri. Unele snt imprimate in Franja, altele...

Pe ce lora me intunecat m-am lasat cutundat in ora mea de odihna? In ferestra i mi bate lumina dulce a primaverii...

Si dintr-odata simt ca din aceste pagini tiparite in tari straine, si pe care le rasfoiesc intr-o ora de odihna, pagini scrise in romeste...

La sa vedem, cine sint la urma urmelor acesti veninosi serpi, a caror mizgaleala exala duhoare si venin, pe care dusmanii pacii si ai omenirii...

Acumzindu-se sub mari aripi de carton — de serafim sau de heruvim — ucigasul ajuns in fuga lui de teama dreptei pedepse...

ra pe dinainte si scapa acest adevar: „Oare nu va dati seama ca in clipa de fata se fac eforturi uriaze de catre conducatorii americani...

Ca toate cuvintele: „Americani s-au razboi cu nazistii”, „voici”, „democratia” dolariati trebuie sa va afilei nu numai la linsul minilor dar si la imparfultiuma...

Cordasia intra „democratia” dolariati si legioniari — propusa de Serafimul din Rio — de fapt, nici n-ar fi oare...

Cum s-au purtat legioniarii — odata veniti la guvern — cu cei care-i ajutaseră sa crească, sa se întareasca, ba chiar sa ia puterea in stat...

Noi o stim. O stim prea bine. Pentru cei care au uitat — ca si pentru „serafimii” sau „heruvimii” care vor sa ne faca sa credem ca nici oameni...

Ma deparie, fiorosul criminal — reprezentant tipic al fascismului importat din Germania nazista — povesteste, cu singe rece: „Mentionez ca in momentul cind am intrat in celula, defintii erau trei si priveau spre usa...

plecat. In masina am mers cu Djonat, Dragomir la volan iar cadavru in fundul masinii. Cadavru l-am lasat in padurea numita Rioasa...

Acetia sint marisurii unui legionar: a ucis cu mina lui 17 oameni; pe unul l-a dus la padure; nu s-a gindit sa-l ingroape...

Serafimul sau heruvimul de la Rio de Janeiro — ca si publicisti pusimane din S.U.A., Franja, Spania, Italia si Germania occidentala...

Alf zabauc in camasa verde, tot de la Rio de Janeiro, laseaza o dozinta prin care indeamna pe lozintii din toate tarile sa se uneasca.

Dei fugarii din tara — fie ca acetia sint asasinii, escorzi, asertieri sau simpli gaineri, a intrat la o vreme — mai ales din pricina certurilor pe ovaful de arant din copita lui Allen Dulles — dihotia.

Si „luminati” ei fiind de „facatorilor celor vazute si nevazute” au lansat nomaidecat un manifest in care — dupa cum ne informeaza o futuca „independenta” care apare la Paris — arata ca au reusit sa conduca legiunii.

Legionarii — sparfi in grupuri si grupulete — se exclud reciproc din „miscare”, se blestema unii pe alii, se invinovesc de crime si asasinat, de salcare morale si de multe alte ticălosoai. Fiecare grupulete insa incearca chiar in urma asasinatului comis recent la Berna, sa se camufleze si sa patrunda printre politicienii fascisti...

mineasca i-a otat cindva cu multe si laudaroase cutudacuri — si i-a incalzit, de puiendi, la sinul ei, au garsi, peste hotare, alte sinuri mai pe-astabile planete...

Asasinii, care inca nu si-au spalat minile de sangele varsat, au si incapat sa cinte in cor, urechile navelor dispusi sa-i asculte, despre „democratismul” lor, despre „lepădarea lor de nazism”.

Revid vechi documente. Printre altele figurile fotografale din fata si din profil — dau si peste figura lui Traian Boeru, fost secretar general al Institutului National al Cooperatiei in timpul guvernării legonare...

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Nu ştiu cum e pe alte planete — pe Venus sau Marte. Abia mă descurc pe-astabile planete, pe care ne-o dete materia-n mişcare — grozav demurg.

Destul fericit-au, desigur, pământul şi vor să-l privească, un pic, şi de sus, iar — la nevoie — să-i sape mormintul, de n-o vrea s-asculte smerit şi supus.

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

— N-avem nevoie de modul de moarte, căraşi-vă-acasă, yankei blestemaţi!

Savanţii, grozav se mirază s-audă asemenea vorbe ciudate, şi-aici. Credeau că planeta aceea li-e rudă — cind colo, şi-ntr-ina trăsese bolşevici!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Cronica rimată FANTEZIE

— N-avem nevoie de modul de moarte, căraşi-vă-acasă, yankei blestemaţi!

Savanţii, grozav se mirază s-audă asemenea vorbe ciudate, şi-aici. Credeau că planeta aceea li-e rudă — cind colo, şi-ntr-ina trăsese bolşevici!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Scrisoarea lui badea Machidon Olteanu, om cu rost într-o piesă dramatică românească, îndreptată către nuntaşi care se gâtesc de cumetrie la „NUNTA LUI FIGARO”, pe adresa teatrului din bulevardul Magheru

Foarte tare m-am bucurat în zilele mele de petrecere la cimetrie şi prefuesc din cale afară cinstea care mi s-a făcut de a mă nimeri şi eu de fapt (măcar la oada celorlalţi nuntaşi) în zilele cind se pune la cale nunta domnişorului Figaro...

Intr-o zi, ne-au luat așa, cu saț cu tot, cu cumătrii lordan și cu vărul Arto, cu neveste și prunci, pe toți laolaltă, niște toaarăși care-i dau zor cu cordeții și ne-am trezit în București la teatrul de pe bulevardul Magheru...

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Ceea ce este esențial

Studiul lui B. Riurkov despre Cernisevski, aprobat de curind în traducere românească (Cartea rusă), relevă între altele câteva din opiniile marelui estetician cu privire la arta tipică realistă, opiniile care și păstrează și astăzi deplină valabilitate.

Cernisevski este un înamic ireductibil al clișeului literar, al copiilor mecanice, superficiale, a vieții, al degenerării artei într-un naturalism lipsit de adâncime și perspectivă.

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Note și comentarii

Cernisevski, meru actual... Gh. B. Secretul eternei tinereți

Un pericol nou amenință America! Ultimul „pericol”, fabricat în laboratoarele propagandei americane, nu este, cum s-ar crede, bomba atomică...

Nici măcar pe deșteptul!... Pe o lungime de așezat și jumătate de restituit în „Tânărul scriitor” nr. 3/1955. Nicași Tănase se străduiește să ne arate de unde...

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Un pericol nou amenință America!

Ultimul „pericol”, fabricat în laboratoarele propagandei americane, nu este, cum s-ar crede, bomba atomică — sau cea cu hidrogen. Nu este ceva mai înfricoșător...

Nici măcar pe deșteptul!... Pe o lungime de așezat și jumătate de restituit în „Tânărul scriitor” nr. 3/1955. Nicași Tănase se străduiește să ne arate de unde...

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Nici măcar pe deșteptul!...

Pe o lungime de așezat și jumătate de restituit în „Tânărul scriitor” nr. 3/1955. Nicași Tănase se străduiește să ne arate de unde...

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Un pericol nou amenință America!

Ultimul „pericol”, fabricat în laboratoarele propagandei americane, nu este, cum s-ar crede, bomba atomică — sau cea cu hidrogen. Nu este ceva mai înfricoșător...

Nici măcar pe deșteptul!... Pe o lungime de așezat și jumătate de restituit în „Tânărul scriitor” nr. 3/1955. Nicași Tănase se străduiește să ne arate de unde...

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Un pericol nou amenință America!

Ultimul „pericol”, fabricat în laboratoarele propagandei americane, nu este, cum s-ar crede, bomba atomică — sau cea cu hidrogen. Nu este ceva mai înfricoșător...

Nici măcar pe deșteptul!... Pe o lungime de așezat și jumătate de restituit în „Tânărul scriitor” nr. 3/1955. Nicași Tănase se străduiește să ne arate de unde...

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Un pericol nou amenință America!

Ultimul „pericol”, fabricat în laboratoarele propagandei americane, nu este, cum s-ar crede, bomba atomică — sau cea cu hidrogen. Nu este ceva mai înfricoșător...

Nici măcar pe deșteptul!... Pe o lungime de așezat și jumătate de restituit în „Tânărul scriitor” nr. 3/1955. Nicași Tănase se străduiește să ne arate de unde...

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!

Deodată, din trupul ranitului Marte ăşness marşienii — vro cinci delegaţi: — Atci e, America, — aici e de noi!